

Др. 050
г-382

ЦЕНТР Європи

ЦЕ

ЧИСЛО
3 (5)

***European
Journalism
Network***

***Журнал видається за підтримки EJN Free Media
Fund (Washington - Praha)***

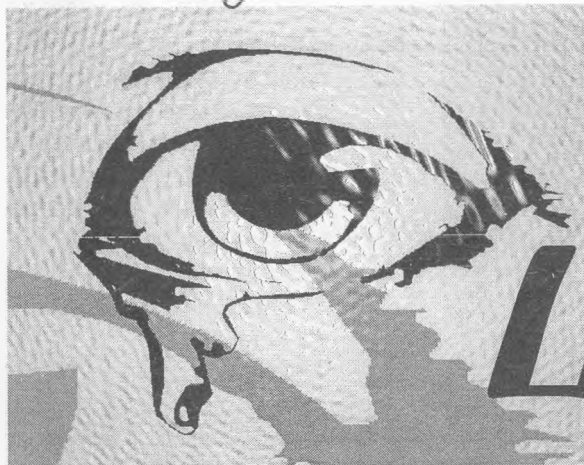
European office: Na Dolinach 35,
14000 Prague 4
Czech Republic
tel.: (42-2) 430 190
fax.: (42-2) 430 190
e-mail: ejn@media.anet.cz

MECENATUM HALL

Приватними меценатами цього номеру стали:

**Ганна Сидоренко,
Катерина Поліщук та
третьокурсниця ФГСН НаУКМА, що побажала
залишитися невідомою**

Дарунок Брюховецького В. С.

число
3(5)

ЦЄ

“ЦЕНТР ЄВРОПИ”

- * всеукраїнський молодіжний журнал
- * видається в Національному університеті
“Києво-Могилянська Академія”
- * коштом EJM Free Media Fund
(Washington-Praha)

“Людина роздратована” - проблема ХХ століття 2-3,23

POST- ВИБОРИ... 4-6

ГААГА (мандри Європою) 7-11

Цікаві Закапелки Києва 12-13

Дещо про ФАНАТИЗМ, 14-28

та Відьом

поради для тих, кого дістали 29

ГОРОСКОП 30

Склад редакції:

Олена Бетлій
 Валентина Колесник
 Сергій Кравчук
 Галина Логінова
 Галина Соловій
 Головний редактор:
 Ростислав Семків

Обкладинка:

Володимир Окрутний
Ілюстрації:
 Денис Король

**Особлива подяка за
 допомогу, вболівання
 і співучасть:**

Тетяні Бондарчук
 Тетяні Діхтяр
 Саші Заярній
 Віталію Мужу
 Олексію Нечаю
 Катерині Полющук
 Олександрі Шалак
 СБ НаУКМА
 СД НаУКМА
 СК НаУКМА
 АЕГБЕ-Київ
 кафедрі Філології та
 Адміністрації НаУКМА

Контактна адреса:

м. Київ, 253232,
 вул. Марини Цвєтаєвої 146, к. 229,
 e-mail: rosy@qucen.ukma.kiev.ua,
lessy@alice.ukma.kiev.ua

Редакція розгляне подані
 студентами та їх симпатиками
 матеріали.

Тексти не рецензуються і
 не повертаються.

Редакція готова співпрацювати
 з рекламодавцями, меценатами,
 приватними роздрядцями та ін.

Редакція не потерпить
 необґрунтованих "наїздів".

Від редакції:

пропонуємо читачам спробу останнього в цьому академічному році «Центру...» Восени ми будемо або ще кращі, або взагалі не будемо. Тим часом - трохи «чорнуватий» issue, аби всім було про що думати, відпочиваючи!
 Так що -

Здрастуй, homo irritatis!

Ну от, я вже знову «на рогах»! Сьогодні навіть раніше, ніж звичайно. Спочатку була моя ліва нога, на яку я встала замість належної (хоч звечора і робила правильну установку). Потім це була права нога, на яку періодично натикався сусід в тролейбусі. А потім - пішло-поїхало. Комфортабельний транспорт, оздоровчий біг з перешкодами на дистанції. «Петрівка-метро», привітно ошкірені фізіономії інших учасників забігу. Коли я нарешті плюхнулась на своє студентське місце, в мене не руки свербіли (щоб писати), а зуби, щоб кусати (не важливо що чи кого)¹. От що з людиною виробляє роздратування!

Феномен роздратування претендує на роль загальної характеристики сучасної людини. Це вам не миттєва реакція павловських собак на лампочку, а цілий набір психологічних реакцій, що здоганяють одна одну, зчіпляються, збільшуються - і вже ти їх бранець! Роздратування перетворюється на

єдиний спосіб спілкування людини зі світом. Сучасна епоха, здається, не проти додати до всіх тих *homo sapiens'ів*, *homo ludens'ів* і свою топ-модель - *homo irritatis* ("людина драстична"). Тим паче, що умов для цього предостатньо: збільшений до супер-швидкості темп життя; безліч нових реалій, на які людині треба реагувати, щоб не опинитися на маргінесі; катастрофічно стиснутий простір індивідуального існування, де людина постійно натикається на неминучі досягнення науки і техніки або ж ненароком наступає на лічені квадрати "життєплощі" свого "собрата". І роздратування тут - природна реакція (Не чіпайте мене!) на атаки з боку оточення, намагання цим електричним розрядом відгородитися, а то й відлякати різного роду окупантів. Так-так, саме окупантів, бо через нашу життєву тісноту і люди, і речі активно відвойовують своє місце під сонцем, часто виявляючи ворожість до інших. Ось ця відмова іншому в праві на вільний вияв

своєї індивідуальності й є глибоким джерелом роздратування. Тим-то й дратується людина, як казав Конфуцій, з того що в сусіда сніг на даху, стоячи на власному засніженому порозі.

У роздратованого суб'єкта відключаються будь-які інші емоції і почуття, його контакти з дійсністю не просуваються далі прикрої констатації її існування (От, блін!). І якщо "драстичний суб'єкт" думає, що він забезпечив собі недоторканість, сучасні "екстрасенсорні" психологи доводять, що навпаки. Виявляється, роздратованість відкриває канал у захисному екрані нашої енергетики. І робота "вампірів" з викрадення чужої енергії досягає мети якраз тоді, коли жертва роздратована. Більше того - роздратована жертва сама продукує негативну енергію, свого роду "чорнуху" - і забруднює своє поле. Так що перед тим, як дратуватися, варто добре подумати.

(продовження на сторінці 23)

POST - ВИБОРИ

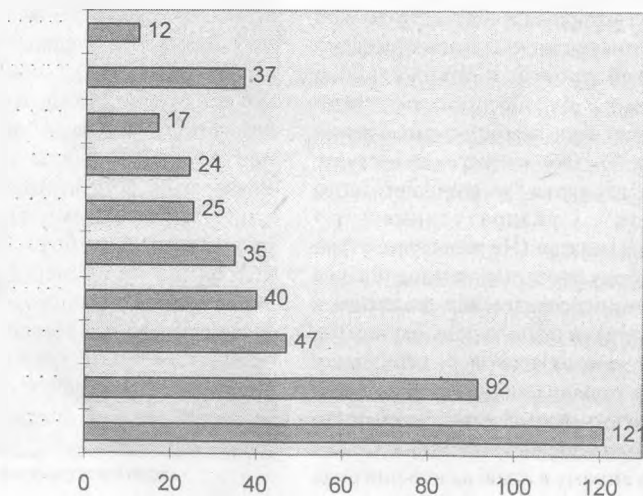
(всіх з «оновленням»!)

Наш журнал вже друкував у попередньому номері матеріал, присвячений виборам до Верховної Ради. А для цього номеру ми попросили двох обдарованих, не заангажованих в комуністичному минулому студентів подати своє бачення наслідків цих самих виборів. Запропонований матеріал є плодом їхньої спільної праці. Отож...

Найголовніші висновки, які можна зробити вже зараз, полягають у тому, що в кращу сторону мало що змінилось. Єдиним позитивом є те, що називають структуризацією Парламенту. (В перекладі це означає, що збільшилась кількість партійних депутатів, які згрупувалися у фракції, створені на основі партій, що пройшли до Парламенту). До позитивів можна віднести й збільшення в лавах

народних обранців кількості бізнесменів та юристів. Проте, на жаль, розчарувань від нової Ради середньостатистичний студент НаУКМА отримує дещо більше, ніж радощів. Головна прикрість полягає у тому, що голосів могилянців явно не вистачило для перемоги реформістськи налаштованих партій. І хоча ліві партії не отримали більшості, але й не зменшили свого

**Розподіл депутатів за фракціями
(за станом на 2.06.98)**

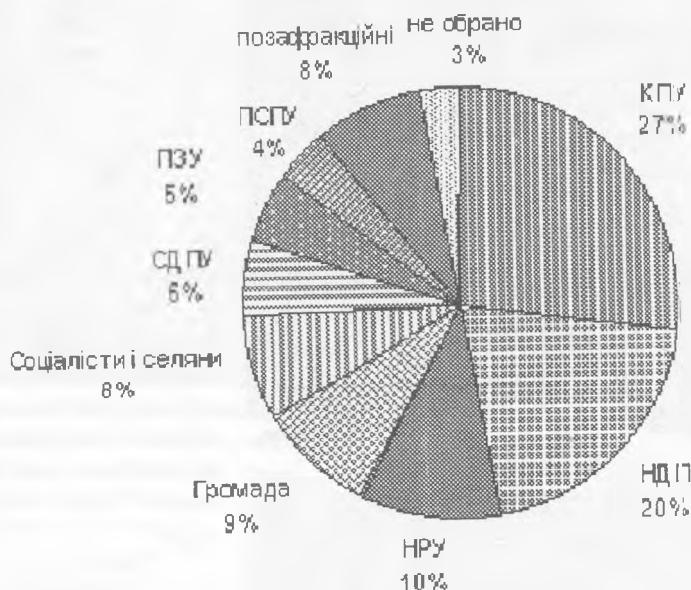
впливу на прийняття парламентських рішень. Ще одна прикрість — це консервація того стану, коли жодна з політичних сил не має переконливої більшості, а в суспільстві немає згоди щодо основних орієнтирів свого розвитку: вільний ринок чи планова економіка. Європейський Союз чи СРСР? Думки з цього приводу розділились.

Не забуваймо, що найближчі півтора року політичне життя України проходитиме під знаком боротьби за президентське крісло, і головні опоненти ниніш-

нього Президента пройшли до Парламенту. Такий розклад сил в значній мірі паралізуватиме конструктивну законотворчу діяльність, оскільки більша частина фракційної енергії буде спрямовуватись на протегування своїх кандидатів.

Найбільшу фракцію сформували комуністи, які традиційно виставляють гасла опозиційності владному режимові. НДП, яка по списках провела не так вже й багато партійців, сформувала досить потужну

Розподіл депутатів за фракціями (за станом на 2.06.98)

ритарщиків, які працюють у владних структурах. НРУ, хоч і збільшив своє представництво, порівняно з минулим Парламентом, виступив не в повну силу. Імідж цієї партії стає все менш привабливим в останні роки. Громада сформувала четверту по чисельності фракцію - не в останню чергу завдяки капіталу і впливу свого голови Павла Лазаренка. Зараз ця партія отримує великі дивіденди за рахунок того, що без неї ні праві, ні ліві не мають більшості.

Політичні пріоритети, симпатії та антипатії усіх партій стали явними під час обрання тимчасової Президії Ради (вона складається з п'яти чоловік, які висувуються 80ма депутатами) та голосувань за кандидатури на посаду її Голови. Під час висунення кандидатур до Президії автоматично пройшло два кандидата відлівих - Петро Симоненко та Олександр Мороз, НДП об'єдналось з зеленими і провело свого представника - Філенка, НРУ

пішов на компроміс із СДПУ і спільними зусиллями вони провели Юрія Костенка. Останнім, п'ятим членом президії став Лазаренко.

Блокування фракцій під час виборів Голови ВР показало, що блокуються КПУ, соціалісти й селяни, ПСПУ, до яких часом примикала Громада. На другому фланзі блокуються НДП, СДПУ(о), ПЗУ та НРУ. Але, що варто відзначити, ці фракції об'єднуються не на базі ідеології, як це прийнято в рідній Європі, а за ознакою лояльності чи опозиційності до Президента. Така селявуха, people.

Євген Плахута
Андрій Прокопчук
Максим Саванеєський

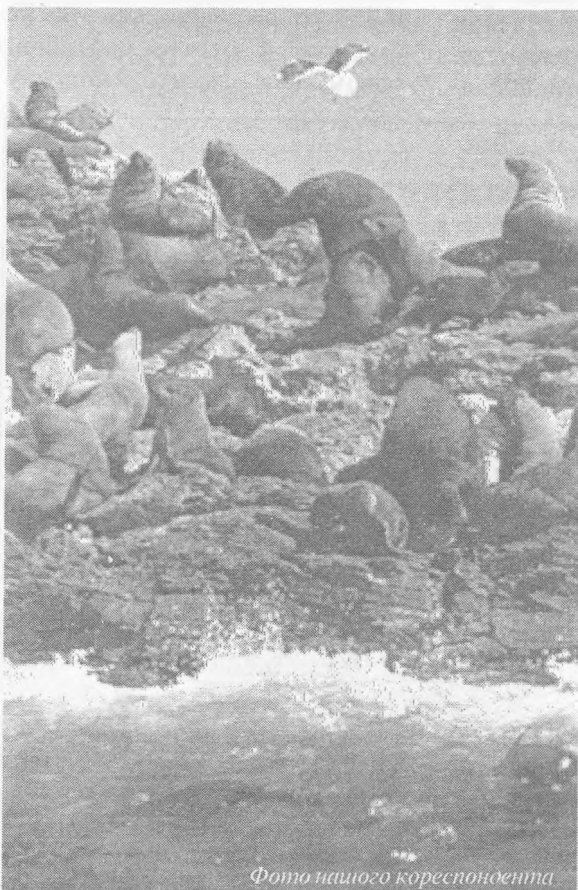

Фото нашого кореспондента

Київ - Дрезден - Гаага

ще один маршрут
до Європи

Члени AEGEE-Київ на площі в Гаазі

Сонячна країна тюльпанів і вітряків зустрічає всіх прибуваючих охайними зеленими ланами, доглянутими дорогами і обмеженням швидкості в 90 км на годину (Як пояснюють самі голландці, це міра вимушена. Щоб туристи, їдучи країною, не

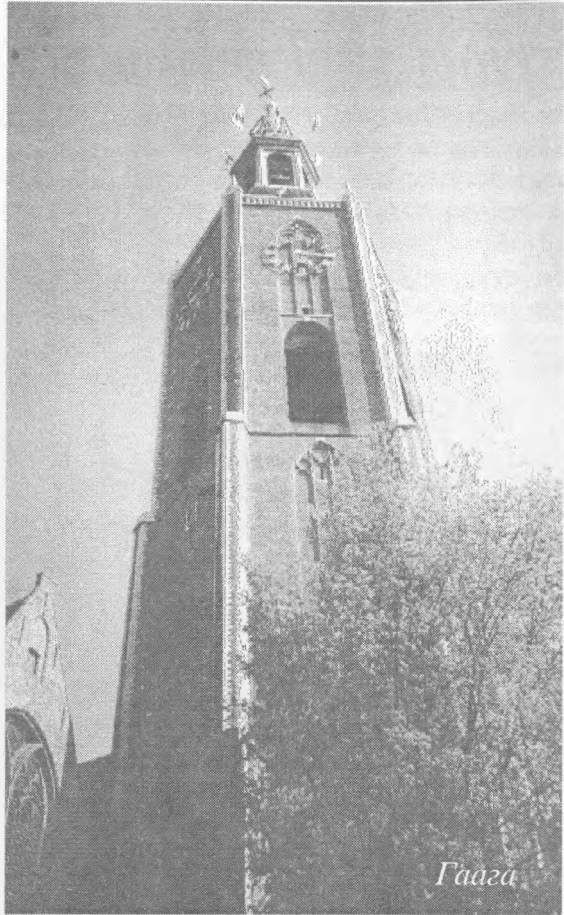
чалось в значних кількостях - це міський транспорт та велосипеди. Менше машин і майже цілком були відсутні пішоходи - принаймні ми де-що "з напругом" виловили кількох, щоб спитатися дорогу. Всі різні, але ні-би споріднені за духом будиночки веселих кольорів і

промайнули її не помітив-ши). Голландія насправді має досить мініатюрні розміри і від кордону до столиці (фактично перетнувши всю країну) ми дістались за 30 хвилин. А от в самому місті заблукали - Гаага, хоч і не такий вже мегаполіс, має досить значні розміри, і ми, потрапивши туди вперше, не маючи точної карти, легко заплутались у сплетінні вулиць. Вранці місто вражало чистими пустими вулицями. Єдине, що зустрі-

що аж блищать, чи то їх щоранку минуть турбот-ливі хазяї ?...

Підїзжаючи до міста нашого проживання, все більше занурювались у зелені райони - чим далі від центру, тим більше дерев, парків, цілих лісо-насаджень. Нарешті приїхали - нас поселили біля Його Величності Океану (хоч офіційно - це й Північне Море, але, як на мене, відкрите море то майже й не море вже...), у великому розкішному парку-кемпінгу. На кожні вісім чоловік було виділено комфортабельний котеджик, в якому і без всякої там Гааги можна було б пристойно відпочити. Але ми зовсім не за тим приїхали (вірніше для нас відпочинок передбачав ще й серйозну культурно-освітню програму). І тому, не зволікаючи, вибрались у місто.

Не знаю як у кого, але особисто в мене Гаага асоціюється з неквапливою, дуже поважною Леді похилого віку; такою собі державною діячкою (зрозуміло, поміркованих поглядів). Життя цього міста розважне і спокійне, позбавлене несподіванок і сюрпризів - кожен день точнісінько повторює той, що вже пройшов. Місто справляє враження надзвичай-

но безпечного (на відміну від Амстердама, тут не прив'язують велосипеди, що просто "штабелями" стоять на вулицях. І хто їх візьме?). Гаага - місто, що понад усе цінує міру. В усьому. Хоча все це буде неправдою, якщо оминуть увагою те, що існує кілька різних Гаг : центр - один суцільний магазин; набережна - моліжний район з безліч-

чу ресторанів, барів, ка-зино, взагалі найрізнома-нітніших розваг; віддалені райони - просто-таки курорти...

Особливою популярністю в місцевого населення користуються велосипеди - для них навіть існують окремі світлофори та смуги на дорогах. Можливо це через неймовірну дороговизну

(принаймні як на нас) проїзду в міському тран-спорті. Хоча, можливо, я переплутала причину з наслідком. Інша дивна особливість Гааги - це кількість в ній темних облич (арабів та негрів). Принаймні ми не відразу знайшли в натовпі традиційно високих та білявих "північних" людей.

Стародавнє й сучасне зустрічається на кожному кроці, зовсім не заваджаючи одне одному. Яскравий тому приклад - церква в центрі міста, що по периметру оточена сучасними абстрактними скульптурами. Хоча в Амстердамі ми споглядали взагалі анекдотичну, як на мене, ситуацію - до

Гаага. Ви навіть не повірите, як класно побувати за дві з половиною тисячі кілометрів, покупатися в Північному морі в той час, як «Могила» («Києво-Могилянська Академія» - прим. ред.) вчиться. Та це ж просто кайф відчутти, що ти плаваєш не на іспиті, а на морі (море для мене не новина, але у нас на Волині моря, як правило, не водяться - все більше ліси). Тому як файно було прогулятися по Гаазі і торкнутися історії (де ще побачиш пам'ятник Вільгельму Оранському?) і зустріти традиційну процесію, що вигравала щось на музичних інструментах і розкидала апельсини (хто вхопив - той має).

*З заміток Андрійка-Вітровійка,
влас.кора «ЦЕ»*

неповторної
"родзинки".

Промешканців Гааги скласти якусь особливу думку не вдалося. Адже ми, крім всього, ще й на лекції ходили (щоправда,

хаються. А хоча, насправді, всі вони там різні.

Єдина категорія меш-канців міста, з якими ми, напевно всі досить бли-зько познайомились, - це водії трамваїв та автобусів. Дуже привітливі, ввічливі і з непоганим почуттям гумору: "Так, номер трамваю у Вас вірний, а от напрямок Ви обрали хибний! Або: Нам потрібен груповий квиток на 8 осіб, в два кінці, студентський.

— Так, такий квиток існує. Шкода, що я його не маю.

— І що ж нам тепер робити?

— Заходьте, сідайте зручніше....

Окрема розмова - про "голландську" мову. Це дивна суміш англійської, німецької, чогось взагалі

Дрезден і Потсдам вразили нас своєю німецькою підтягнутістю і акуратністю, а Цвінгер і парк Сансусі все ще лишаються (наприклад, для мене) незвіданими просторами, маяками, що зовуть до себе - приходить ще і друзів приводь! Прийдемо, обов'язково прийдемо, бо ж кататися по Європі це просто класно, здорово, фантастично, прикольно. Весело, радісно, суперово, кльово, атасно і так далі і т.п.

*(за лексичні риди Вітровійка
редакція відповідальності не несе)*

стінки церкви було при-вішено баскетбольне кі-льце!

Проте ці контрасти не тільки не псують облич-чя міста, а навпаки нада-ють йому неочікуваної і

майже вся наша україн-ська делегація там мирно послула), та й гуляли ми не поодиноці, а такими со-бі гуртами. Отже, жи-вуть в Гаазі люди собі як люди, веселі, часто посмі-

Нідерландський парламент в Гаазі

незрозумілого (певно, місцевого колориту) й довгих "oo" або "aa" (я так і не навчилась їх по-людськи вимовляти). Зрозуміти цю "заваруху" мабуть легко, але в мене чомусь з цим так і не склалось (можливо тому, що голландці, які мені попадались, досить пристойно розмовляли англійською).

Отже, власне Гаагу ми за два дні (яке коротке знайомство!) залишили. І попрямували в не менш визначне голландське місто - Амстердам.

Особисто в мене вже ой як давно існує чудова мрія - побувати у Венеції - цьому романтичному місті каналів та гарячих італійців. До Апенінського півострова я ще поки не доїхала, але Амстердам частково компенсу-

Амстердам зачарував нас своїми каналами, а також "добив" своєю сексуальністю (стільки секс-закладів на душу населення!) і «доступністю» (наркотиків уйма і придбати їх можна просто в аптеці - як у нас аспірін).

Від редакції: ну й загнав ти, Андрійку!

вав мені цю втрату.

Канали - ці справжні водні артерії найбільшого і, на думку багатьох, найвизначнішого міста Голандії, задають тон існуванню всього Амстердама. І хоч вода в них скоріше брудна, ніж чи-ста, і про те, щоб скупатись ні в кого навіть думки не виникає, життя навколо них так і вирує.

По-преше, це елементарний путівник. Схема міста досить проста - від Центрального Вокзалу (CENTRAL) кільцем розходяться канали, інші перетинають їх - знову-таки від CENTRAL до

окраїн. Адже створені вони були штучно - спочатку текла-собі річечка Амстел (так, так, є таке пиво), на якій трудяги голандці збудували дамбу та провели ці самі "водні артерії". Відповідно до виконаної роботи місто назвали Амстел-дам (от приколісти - річка з дамбою!). А вже потім, згідно з еволюційним законом Дарвіна, агресивне "р" витіснило м'яке "л".

Але повернемося до сучасності. Жити в плавучій халупі, що бовтається біля берега каналу, вважається престижним.

міста, певно, є водні прогулянки на катері, за які численні приїжджі викладають кругленькі суми. Взагалі, Амстердам для туристів - справжній рай: і тобі кав'ярні (та coffee-shop'и, де, крім всього, продають light drugs) на всі смаки, і магазини, і музеї (починаючи від найекзотичніших - сексу, еротики, тортур, воскових скульптур Мадам Тюссо і закінчуючи насправді цікавими - Ван Гога та Рембрандта). А один район "червоних ліхтарів" чого вартий! (До речі, саме там після 22.00 досить несподівано зустрілась вся наша делегація, що до того розбрелась містом). Сидять собі в вітринах майже цілком роздягнені цюці (так, якась заявка на білизну лишилась) і всіма можливими способами зваблюють потенційних клієнтів (тобто всіх перехожих) зайти. Якись божевільні негри вулицями вештаються і, загодково посміхаючись, пропонують купити весь список заборонених наркотиків. Так, як і в будь-якому молодому місті, життя тут неспокійне. Я не помилилась, назвавши Амстердам молодим. Ні, в плані довгої та сповненої героїчних подій історії у них все в порядку. Просто згідно статистики

60 % населення міста - молодь. До того ж, неабияка її частина безробітна. Так що я не знаю, на які гроші вони там живуть, але живуть весело. Близьке до вечора вулиці починають наповнюватися масами народу, що активно намагаються втілити в життя Хемінгуєєвське "свято, що завжди з тобою". Хтось сидить із друзями в ресторани, хтось в кав'ярні (або у coffeshop'i), хто просто вештається вулицями, але всі тим дуже тішаються, і їм всім, судячи з облич, насправді весело. Ми також з головою

пірнули у це море розваг і забули на кілька годин про всі проблеми і негаразди. В мене навіть була нагода до "єднання" з тамошніми хіппі (на жаль то була тільки нагода).

Так, брак часу відчувався істотно... І вже о першій ночі наш автобус з брутальною неухильністю залишав такий чудовий куточок Європи - Голландію. Шкода. Нічого, головне - ми тепер маємо ще одне місце, куди варто повернутись....

*Катерина
Поліщук*

*контактну інформацію від
AEGEE-Київ див. на back-форзаці*

Цікаві закапелки

Києва

Солодке слово “богема”, від якого виникає присмак чогось бен-тежного і манливо-недосяжного. Люди богеми ходять з божевільнимим чи якимось нетутешніми очима, довгими hair та шляхетними сережками в найшляхетніших місцях (бо які-небудь брязкальця і в усі можливі й неможливі дірки вішають панки, а це трошки інше). Найчастіше вони небриті (якщо чоловічої статі) і ненафарбовані (якщо жіночої). Вони освічені або виглядають такими. Десять вчаться або працюють, але це не є найголовнішим у їхньому житті. А сенсом їхнього життя є творчість. Не так вже й важливо, що творити: вірші, музику, картини, сценарії, кінофіль-

ми, театралізовані дійства, міфи і легенди (в основному про себе), карнавали, феєрверки чи грандіозні плани. Керуються єдиним принципом - чим більше натвориш, тим більше нащадкам буде мороки із розбиранням геніальної спадщини. Зазвичай ці люди діють поодиночі, прами або невеличкими купками однодумців. Але іноді вони тусуються чи клубляться досить великими групами, в результаті чого виникають клуби. Хоча ці клуби мають одну цікаву тенденцію: то з'являтися, то танути в безвісті, мов посмішка Чеширського Кота.

Про два такі Київські осередки піде тут мова. Спершу - про театр-

студію “Чорний Квадрат”, де головним режисером є Анатолій Нейолов - особистість непересічна і, як кажуть москалі, “роковая”. В студії має кілька прізвиськ, серед яких Мефістофель і Сірий Кардинал; вигядає режисер відповідно до псевдонімів. В кінці серпня - вересні 1997 р. в студію відбувався набір акторів - специфічні іспити, де людина, котра прийшла з вулиці, мала здерти із себе маску повсякденності, показати свою сутність, повністю розкритися. Режисер вибирав людей, керуючись досвідом, інтуїцією, зважаючи на струмись енергії, котру випромінює людина та, чомусь, на знак зодіаку екзаменованого. До речі, сам Сірий Кардинал є скорпіоном. Набравши групу із сорока осіб, режисер після місяця роботи з ними половину відсіяв. І лишилися найкращі. Труп живе складним і насиченим життям, розповідати про яке не так цікаво, як жити ним. Сутність вистав Нейолова - за допомогою імпровізації та енергії актора втримати увагу залу. Все тут відбувається не просто так, а, як кажуть англійці, *on the spot*. Дійство грається на квадраті з чорного оксамиту, навколо якого - місця глядачів. Щоб породити і збільшити напругу в залі, потрібно захопити і схвилювати. Тому тут виникає деяка одноманітність тем: секс, страх, насильство, пристрасть, смерть. Від цього - істеричність, змученість. Дуже рідко у виставах пробігає світла, дійсно радісна тема. Театр-студія дає свої вистави у неділю (не певна чи в кожну). Вхід за добровільними пожертвами.

Далі - про “Майстерню Часу”, головним організатором і провідником якої є Сергій Єденберг - людина з довгою чорною бородою; чорними очима, що асоціюється з образом біблійного Ноя. Кімната на Подолі, котра є місцем зустрічі клубу, обвішана чудовими картинами, подарованими однією з гостей. На картинах - щось трансцендентне. “Майстерня Часу” має безліч проєктів, серед яких зреалізованими і матеріальними є театр-студія “Дельф” (працює серйозно і професійно (наскільки це можливо для студії), має репертуар, до якого входять п'єси Достоєвського) та філософський клуб, де збираються старшокурсники філософського КДУ і не тільки. Режисером “Дельфу” є вищезазначений С. Єденберг, а філософський клуб означеного поводиря немає, хоча найчастіше тему диспутів визначає дехто високий юнак з довгим волоссям, котрий не любить, коли згадують його ім'я в пресі. Іноді в кімнаті “Майстерні” відбуваються незаплановані, але просто дуже цікаві, сходини молодих поетів, художників, акторів та філософів, які за чаєм та печивом (якщо хтось принесе) вирішують проблеми людського існування.

Ось такими є ці клуби, про які не побачиш неонових реклам. Вони існують завдяки бажанню людей бути разом і спілкуватися, щоб винести щось із цієї розмови, щоб усвідомити, які всі люди різні, crazy, цікаві та неповторні.

Галина Логінова

Молодь вагається...

Молодь вірить...

Молодь перемагає!

Хто має право «замовляти» перемогу?

*Скільки серед нас людей із запаленими
сліпою вірою очима?*

Фанатизм:

історія хвороби

Слово «фанатик» набрало у світі негативного присмаку і є зараз одним із називних понять. «Фанатиками» називають не лише якихось арабських (приміром) терористів, що заради ідеї визволення нищать і чимало невинних людей, але і «сумарних» політичних опонентів. Активно використовують це поняття і на побутовому рівні.

Звідки ж взялося це явище?
Декілька визначень:

Фанатизм - це безрозсудна

одержимість якимись ідеями, віруваннями, поєднана з нетерпимістю до інших вірувань. Також - доведена до крайнього ступеня прихильність (чи, радше, залежність?) до будь-яких інших вірувань чи поглядів. Український вчений-енциклопедист називає фанатизм виявом крайнього егоїзму (егоцентризму), себто сліпої впевненості у власній непомильності, спарованого із звіриною жорстокістю, що намагається винищувати всіх, хто насмілювся ставити

супротив.

Слово "фанатизм" походить від латинського "fanaticus" - несамовитий, шалений, що походило первісно від "fanum" - святиня, храм. Перші фанатики вийшли із язичницької святині римської богині Белльони. Жерці цієї богині справляли на її честь різні танки, що супроводжувалися піснями, які переходили у безладні вигуки і закінчувалися взаємним кривавим бичуванням. Після цього жерці впадали в екстазу і в ній "розмовляли" з богами, від яких і довідувалися про нові "правди". З допомогою цих істин виконувалася "воля богів". Засобами при цьому, крім пропаганди, були і обман, і різні підступи. Швидко слідами жерців Белльони пішли теж жерці Кібели, згодом інші знахарі, маги, віщуни. Їм були властиві *неперебірливість у засобах, безоглядність, сліпа віра у власну непомилність*. Тому, їх почали називати "фанатиками" - лодьми із святині.

Психіатри вважають фанатиків своїми клієнтами, бо це люди, як доводить наука, психічно хворі, параноїки. Їх уперті ідеї зароджуються на ґрунті металоманії, егоцентризму, деспотизму, чи якогось месіянзму.

Фанатизм - це поєднаний з пристрастним збудженням всієї своєї істоти запал в запровадженні ідей, переконань (релігійних, політичних), які вважаються безумовно вірними, хоча об'єктивно довести це неможливо. Все, що незгідне із догматами фанатика, він розглядає як щось неморальне, принизливе для людської гідності, образливе для всього істинного і справедливого. *Всяке протиріччя чи просто сумнів сприймаються фанатиком за злочин, що потребує найрішучішого покарання.*

Фанатизм часто був пов'язаний із релігією. Фанатиками були ті іудеї, що

домагалися розп'яття Ісуса Христа і той жид, що не шкодував власних сил, б'ючи Спасителя, фанатичкою була і га бабуса, що підкидала своє полінце до вогнища, на якому палили живцем Яна Гуса; фанатиками були "ревні" католики, що навертали силою в "правдиву віру" некатоліків, в тому числі й українців (до речі, це визнає і Церква); фанатиками були й інквізитори, що вогнем і різними жорстокими тортурами навертали грішників і єретиків на путь праведну.

Звичайно, фанатизм характеризується щирою переконаністю в абсолютній істинності відомих принципів, але у величезній більшості випадків *цирість поєднується тут із неясністю думки, а стійкість переходить і впертість.*

В самому понятті "фанатизму" міститься і його осуд як вузькості, впертості, обмеженості. Цікаво, що *ніхто ніколи не стане називати себе фанатиком, але при тому багато-хто хоче застосовує це назвисько (діагноз) до особливо ревних прихильників протилежних переконань.* В поганах, які залишалися вірними своїй релігії, християни часто бачили лише впертих фанатиків, саме так, як самі християни, що йшли на муки в ім'я своєї віри, були фанатиками в очах римських властей. Свята інквізиція засуджувала фанатиків-єретиків, у свою чергу заслуживши славу однієї з найфанатичніших установ. Один з керівників української греко-католицької церкви заявив, наприклад, відкрито теперішню позицію всієї католицької церкви, що загалом засуджує хрестові походи. Добрі наміри (захист християнських цінностей, паломників, місцевих християн святої Землі від фанатиків-мусульманів) у поєднанні із християнським фанатизмом

згодом виродились у пародію і з часом виглядали як прикриття до звичайного розбійництва.

Сферою, де з більшою силою здатний проявитися фанатизм є *політика*. Якщо перших християн і теократичного правителя Флоренції Джіроламо Савонаролу не можна назвати фанатиками, тому що панівним мотивом їхнім була любов і вони не мали ненависті до своїх конкурентів; то у політиці моральні критерії ігноруються (при здійсненні і "найсвітліших" ідеалів). Тобто, ціль виправдовує будь-які (і найбрудніші) засоби.

Найяскравішим прикладом політичних фанатиків можуть служити якобінці (по суті, перші "більшовики") часів Великої французької революції, які були скоріше політичною сектою, ніж політичною партією за *впертим визнанням істинності лише своїх думок, за неповагою до чужих переконань, як заздалегівь (!) брехливих і злочинних*. Чи були фанатиками Ленін, Гітлер, Мао чи Сталін тощо? Навряд чи, бо скоріше вони були тверезо-мислячими політиками. Фанатизм був потрібний не для них, а для широких мас народу, на які вони спиралися, тобто він був знаряддям впливу безвідмовної дії. Фанатиками були незрівнянно менше інтелектуально-обдаровані послідовники "вождів", які масово записувалися до "керівної і спрямовуючої" партії, руйнували пам'ятки "ворожої ідеологічно" культури, йшли на мітинги (погроми?) з вимогою страти "ворогів народу", намагалися роздути на "горе всім буржуям" "мирової пожар" тощо. (Дуже часто в тих "пожарах" (болотах, джунглях, тундрах, тюрмах...) гинули самі прибічники ідеї, за яких думав великий вождь).

Фанатизм, отже, буває переважно масовим. Тоді його легко розпізнати. Здавалося б, менше помітні поодинокі його прибічники. Зараз вони є просто смішні (приміром Жирі-новський в Росії, Симоненко як лідер комуністів України та деякі представники ура-патріотичних організацій, що претендують на місце справжніх представників "покривдженого народу"). Як розпізнати політичного фанатика? Навіть, якщо він "любить Україну", то найбільше і відмовляє у патріотизмі іншим, що мають дещо інші політичні переконання. Як помітив один чоловік: "Вони люблять Україну, але не люблять українців, бо себе вважають єдиними гідними (справжніми) українцями". Насправді, фанатик більше любить себе, а ідея, заради якої він готовий зважитися на все, є часто лише зовнішнім прикриттям. Власні недоліки, моральні хиби ці люди виправдовують "внутрішньою правотою", патріотизмом. В них більшою повагою користується однопартієць-нездара і доктринер, аніж позапартійний (хоча теж патріотичний) фахівець-професіонал. Фанатизм, до речі, частенько викликає партійні розколи...

Психічною передумовою фанатизму є егоцентризм - хворобливе виродження егоїзму, спроектування всіх явищ світу до своєї особи, як найбільш вартісної і цінної. Егоцентрист не визнає помилок, він сліпо вірить у непогрішність та свою вищість над загалом.

"Всякий українець, глибоко певний і переконаний, що він найщиріший, найвірніший син своєї батьківщини і що власне його, а не кого іншого, Вищий промисл. Чи Доля, чи хто там обрав і призначив "утерти сльози нещці України". І

там обрав і призначив “утерти сльози ненці України”. І заходиться утирати сльози кожний на свій лад, кожний за своїм рецептом, та так утирають, що замість сліз, уже й кров потече з очей, і ті матеріні мало не осліпнуть” (д-р Модест Левицький).

Визначний український етнопсихолог д-р Ярема першою причиною розвалу української державності починаючи з XII-XIII ст. називає егоцентричну поставу, що дає перевагу всьому особистому над усім загальним.

Протилежністю фанатизму як іншою крайністю настрою є *індеферентизм* (або байдужість). Байдужі (атеїстичні) римські чиновники чи не найжорстокіше переслідували перших християн, уже із практичних переконань. Ці люди не мають чітких переконань (часто не мають взагалі ніяких) і в політиці можуть бути в різний час “прибічниками” протилежних

переконань (“Куди вітер віє”).

Серединою між байдужістю і впертим визнанням лише своїх думок (фанатизмом) є *терпимість*. Це - ознака високої культури розуму, результат боротьби сумнівів, виражений у повазі до чужих думок і переконань.

Фанатизм потерпів поразку (хоча може і повертатися), хоча б тому, що з ідеями вести боротьбу можна лише ідеями.

Кращий засіб проти фанатизму - культура розуму і виховання в людей поваги до людської особистості.

Оце і все.

P.S. Будь-яку теорію можна “насадити” й іншими методами, а “фанатичні” методи приносять лише ілюзорний успіх, дуже тимчасовий. Фанатичні методи завжди зазнають краху.

Іван Грізний.

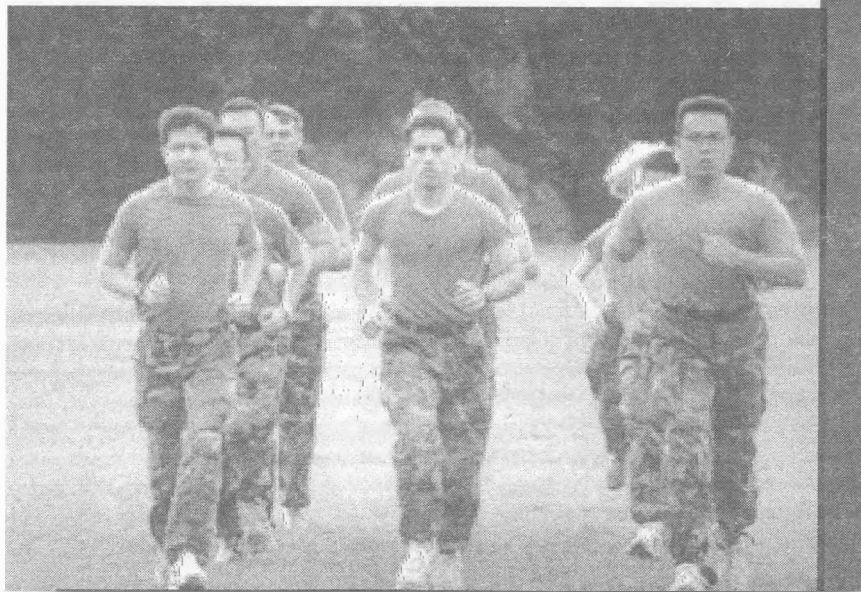

Фото Андрія Комарця

За думки, викладені автором у статті, відповідальність несе виключно автор. Редакція не вилучає і не додає нічого до тексту, хоча не завжди з автором погоджується.

Текст, на нашу думку, не є ні антирелігійним, ні антиклерикальним, це якісна студія однієї з найконтroversійніших сторінок світової та церковної історії.

Дещо про роль єзуїтів та єзуїтизму в християнстві та світовій історії

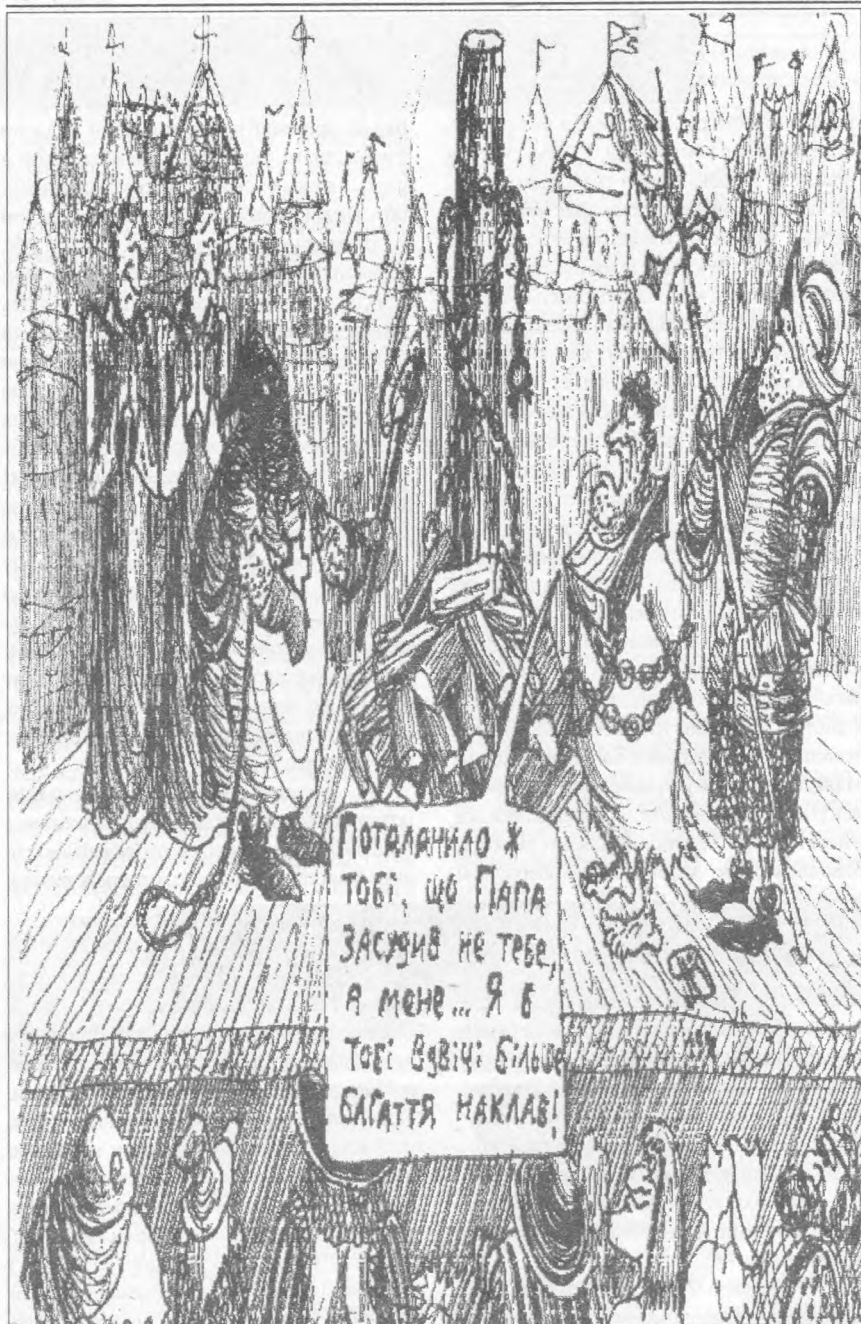
“Виберіть же нині, кому служити, чи богам, що їм служили батьки ваші, будучи за рікою, чи богам Амореїським”

Ісус, XXIV, 15

“Якщо в сьогодні зустріните людину, що вірить в цілющу природу брехні, чи у божественний авторитет сумнівних речей та фантазує, ніби для служіння благородній справі їй потрібно закликати диявола для своєї мети - це послідовник неканізованого
xxxxxxx”

Карлейль

Історія ордену єзуїтів є особливою сторінкою в історії людства. Про походження цього ордену можна розповісти у двох словах. 16 серпня 1534 року у підземній каплиці церкви Монмартру Ігнатій Лойола, колишній офіцер та “лидар Діви Марії” з Біскайської провінції, оточений кількома священиками та теологами, взяв з них обіцянку, що вони присвятять все своє життя розповсюдженню римського католицизму будь-якими засобами як благими, так і несправедливими, і таким чином отримав можливість заснувати новий Орден. Павло III в 1540р. видав знамениту буллу *Regimini militantis Ecclesiae* (Організація бойовничої церкви) - після якої Орден став швидко зростати у своїй чисельності та могутності. До часу смерті Лойоли орден нараховував більш ніж тисячу єзуїтів, хоча вступ у його ряди було поєднано з надзвичайними труднощами. Кожний, хто хотів вступити, діставав вказівку - відчистити своє серце з усіма нахилами та спокусами не тільки перед своїм сповідником, але і перед суперіором і нічого не затаювати (*summ. const.* §32). Його повідомляли, що за ним невпинно стежитимуть і про всі хибки буде донесено суперіорові. Ніхто не може вийти з дому без наданого йому товариша (*Regul. graep. dom. prof.* §84). Це служіння повторюється на всіх ступенях, навіть генерала

Єзуїт повинен назвати чорним те, що його око бачить за біле і навпаки, якщо так подобається ордену

постійно контролюють його асистенти, суперіорів їхні контролери. Ту саму систему шпіонажу запроваджено у єзуїтських школах. Начальник кожного "дому" має мати повне "досє" на кожного свого підлеглого. Єзуїт повинен назвати чорним те, що його око бачить за біле і навпаки, якщо так подобається ордену (див. *Regula ad sentiendum dom Ecclesia*), що його Закон єзуїти ототожнювали з законом церкви, даним від самого Христа. Більше того, він не повинен мати таких думок, що не подобались би його суперіорові. А інквізиція за вченням єзуїтів є вищою формою суспільної досконалості. Тому, згідно заповіту Лойоли, що його передав Рібаднестра, послух прирівнюється до "кульки з воллини, що її можна втиснути в будь-яку форму" або до "малого хрестика, яким можна по вподобі обертати та крутити на всі боки".

Тепер шанованому загалу цікаво було б пізнати, що саме єзуїти вважали за закон Христа, якому ніби треба було коритися з такою самовбивчою сліпотою. Основою єзуїтської моралі були три пункти: а) *probabilitis* - ніхто негрішний, якщо на користь свого вчинку він може навести хоча б одне авторитетне свідчення, хоча б і сумніве; б) мета виправдовує засоби; в) *Restricio* або *Reservatio mentalis* - ніхто негрішний,

батьків - срепиків (Павлик Морозов - О.Ч.), хоча б вони і знали, що їм за це належить смертна кара... І вони не тільки можуть відмовити їм у їжі, ... але вони можуть також справедливо вбити їх" (*Procepta Decaloga*, т.1, кн.4, гл.2, п.7,8). Карнелі стверджував, що є багато обраних, яким Христос скаже в день Страшного суду: "Увійдїть в царство Боже, тому що ви вбивали та богохульствовали з повним переконанням, що таким є ваш моральний обов'язок". Амікус говорив, що вбивство дозволене перш за все священникам (!) та монахам, якщо вони не мають іншого засобу захиститись від людини, що загрожує звести на них звинувачення у якомусь переступі. Карамусь казав що: "один з найбільш значних патерів нашого ордену, професор богослов'я (!) зробив наступну заяву: "Дарма Амікус підняв це питання (про збереження "честі" монаха), але як вжета, то будь-який монах має право вбити свого коханку, щоб вона не заплямувала його честі". Факундес, Таппері Робат доводять, що "цілком дозволено синові вбити батька стільки разів скільки йому, якщо смерть батька принесла йому гарний стадок".

Знадвичайною шаною єзуїти ставилися до церковних таїнств. Ескобар казав, що розкаяння не потрібне навіть у момент смерті (*probabilis* і так діє), а Валенсія стверджував, що повне розкаяння

за ним невинно стежитимуть і про всі хиби буде доне-сено суперіорові. Ніхто не може вийти з дому без наданого йому товариша

якщо хтось задіяв добра чи бодай дозволеної мети порушить свою обіцянку. Вільно ламати угоду, якщо не збираєшся її дотримувати (А.Ескобан).

Практичні висновки з цього були ось які. Вже єзуїт Белярмін писав, що сила папського затвердження розповсюджується на епічні приписи, те, що папа заборонить - є просто гріхом. Отже, ніхто не зможе згрішити, якщо проти свого сумління йде за наказом папи.

Згідно слів Факундеса та Ескобара: "добрі християни та католики повинні доносити на своїх

скоріше перешкоджає дії таїнства. Згідно слів лувенських єзуїтів "для того, щоб цінувати св. Писання, немає необхідності стверджувати, що всі його слова були продиктовані св. Духом, нема навіть необхідності вважати, що окремі думки чи істини були навіяні св. Духом. Будь-яка книга писання, що була створена людиною без допомоги св. Духа набуває значення священної, якщо св. Дух (читай - єзуїтський авторитет) оголосить *post factum*, що вона не містить в собі неправди. В цьому ключі гідно працювали

Туріамус та Белармін, за наказом останнього було спотворено ті місця творів отців церкви, в яких висловлювалися думки, що суперечили теорії папського абсолютизму. Згідно думки Сантарені, ап. Павло каже, що Христос дав владу апостолам "на створення і руйнування" (до Сантарелівського варіант "на створення, а не на руйнування"). І цей перелік може тривати. Додати лише, що такими книжками, як, наприклад, "Про шлюб" (Тома Санкез, Генуя, 1592р.) єзуїти заклали безсумнівні підвалини сучасного "сексопатологічного" роману. Отаке то "християнство".

Хочу все це підсумувати тим фактом, що єдність доктрини була обов'язковою у всіх проповідях, публічних лекціях та творах. Твір не міг бути надрукований без згоди генерала, що передавав його під цензуру трьом випробуванним членам ордену. Такі моральні підстави мали гідне продовження і взовнішній політиці ордену. "Будьте сумлінні", - писав єзуїт Форер з Ділії члена голові військ імператора Фердинанда (30-літня війна), - "якщо ви зустрінете опір, запаліть такий вогонь, щоб у ангелів загорілись ноги і зірки розсіпались на небесах". Так пропонувалось зробити у нещасній Чехії. Історик Чехії, єзуїт Бальбін, дивувався, що в країні відпли хоча б нечисленні мешканці. Квітуча культура дворянства та міщанства, багата, неповторна національна література - все це загинуло, і сама народність була наче стертою з лиця землі. Єзуїти

Епоха Сигізмунда у Польщі, за якої єзуїтів вважали за друзів та рятувальників, поклала початок занепаду усяєї польської держави. Лорд Монтегю писав у XIX ст.: "Ось орден єзуїтів - з його нігілістичними послідовниками у Росії (православній), з його союзниками - соціалістами у Німеччині (протестанській), його феніями (католиками) та національностями у Ірландії, його спільниками та невідьками... вони без козання розпочинали найкривавіші війни для досягнення своєї мети, і все ж негребують переслідуваннями окремої людини, тому що вона знає їхню таємницю і не буде їхнім рабом... (з ордену не можна було вийти, з нього лише могли виключити - О. Ч.) чи не потребуємо ми відчайдушної енергії?" ("Останні події та ключ до них", ст. 76 - книжка про тодішнє становище у протестанській Англії). За наведеним вище, його думки вже не видаються такими дивними.

Знайраніших своїх часів орден вперто нападав на все, що було подібне на окультизм та езотеричну філософію, такою можна було подумати, що езотеричною філософією та, особливо - окультизмом містечками і святі отці гідують. Але якщо ми вивчимо їхню історію та праці, надруковані з дозволу ордену, виявиться, що:

"законним є... використовувати науку, що отримана за допомогою диявола, забезпечивши збереження та використання такого знання, що не залежить від диявола, бо знання - це добро саме по собі, а гріх, за допомогою якого воно отримане,

Будь-яка книга писання, що була створена людиною без допомоги св. Духа набуває значення священної, якщо св. Дух (читай - єзуїтський авторитет) оголосить post factum, що вона не містить в собі неправди.

такими книжками, як, наприклад, "Про шлюб" (Тома Санкез, Генуя, 1592р.) єзуїти безсумнівно заклали підвалини сучасного "сексопатологічного" роману.

сталовали цілими масами сарбін народної творчості. Чеський історик Томех говорить, що "апогей владі єзуїтів співпадає з найглибшим занепадом народної культури". І так було усюди, де єзуїти бачили тих, кого вважали за ворогів.

проходить". (Ентоні Ескобар "Theologiae Moralis" Tomus IV, Lugduns, 1663).

Бузенбаум та Лакруа, в "Theologiae Moralis" (Colonig 1757) говорять: Хіромантия може вважатися законною, якщо по лініях та

частинах долонь встановлюється характер людини і робиться, якщо можливо, припущення про схильності та захворювання душі. Чому єзуїти дуже завзято опирались, якщо раптом це хтось робив без дозволу їхнього ордену? Взагалі, існує цікавий документ, що ставить усі крапки над "і" у цьому питанні. Патер Котон, духовний наставник Генріха IV, вигонив біса з одержимої Адрієті де Френь. Випадково лист паперу, списаний почерком Сюлпдовоміжана його зміст, і він є надзвичайно характерним. Котон розпитував

ст. столітті папа Лев XIII відновив орден у його давніх правах і писав, що "йому не досить слів, щоб достатньо досконало виразити ту гарячу любов, що він відчуває до єзуїтів", а у посланні єпископа Кембрі від 1876 року писалось: "Ніхто не може бути тепер католиком не будучи ультрамонахом - і єзуїтом." У зв'язку з цією ситуацією Олена Петрівна Блаватська, в якій дехто вперто бажає бачити антихристиянку, тоді як вона була лише послідовною антиєзуїткою у всіх своїх виявах, оприлюднила одне східне пророцтво, в

інквізиція за вченням єзуїтів є вищою формою суспільної досконалості.

Світлі сили у римо-католицькій церкві завжди боролись проти цієї ганьби для людства.

диявола протасмичі короля і королеви, вимагав від нього роз'яснення деяких запутаних богословських питань, питав про війну з Іспанією та проти єретиків, про засоби повернення короля, радився з дияволом, як досягти найбільшого ефекту своїми проповідями, як навернути у католицизм придворних протестантів, просив поясень деяких місць святого Письма, писав про владу, гідність та могутність Папи і запитував, чи рівний він сь. Петру. Шановний патер збирався крім того поспілкуватися з дияволом по душах про богословське значення змія під час тріхопадіння: патера найбільше цікавило питання - ходив той чи плазував? Він, наразі, довідувався про власне майбуття і запитував, чи відкриються з часом його, патера Котона, моці, і чи будуть вони предметом особливого культу. Навряд чи можна щось до цього додати.

Світлі сили у римо-католицькій церкві завжди боролись проти цієї ганьби для людства.

21 липня 1773 року папа Климент XIV заборонив своєю буллою орден єзуїтів, і через незначний час помер при ознаках отруєння (посилання на лист від 28 вересня 1774р. французького посланника кардинала Берні). Орден не припинив існування, без огляду на заборону папи (навіть всупереч (ніби) власного закону) і вже в XIX

якому казалосьь що: "Коли завойовники всіх древніх народів будуть переможені в свою чергу армією чорних драконів, створених їхніми гріхами та породжених розкладом, тоді настане час звільнення останніх". В середині XX століття це пророцтво здійснилось, і духовні нащадки єзуїтів - більшовики та нацисти грали в тому не останню роль. Лишається тільки радіти тому, що сучасна римо-католицька церква являє цілком яскраві ознаки видужання від цієї страшної хвороби - цьому заporукою і вся діяльність останнього Папи, і підтримка церквою, наприклад, екуменічного руху Taizé, і багато що інше. Всі чесні християни і просто добрі люди можуть лише щиро радіти з цього приводу.

Використана література:

1. Є. Цеклер. Закон єзуїтів. Переклав з німецької Д.С. Львів 1906. Накладом укр.-руської сплки.
2. Єзуїти і їх історія, вчення, організація та практична діяльність у сфері суспільного життя, політики та релігії. вид. Павленкова, С. Петербург, 1899.
3. О.П. Блаватська, "Скрижалі Карми", Москва, МЦФ, 1995

Олександр Чистяков

(продовження, поч. на стор.3)

*Глянь на світ
новими очима!*

А як же бути з постійною зовнішньою агресією? Ось як мудро говорить про це книжка з Агні-Йоги "Жива етика": тільки невігласи можуть вважати напад нещастям. Печально, якщо на вас ніхто не нападає. Це означає, що ваша енергія в дуже слабкому стані і не викликає протидії.

Людське життя є ніби точкою перетину таких протидій, що дають людині можливість всебічно реалізуватися. Ось опинилися ви в такій точці, і вас зусебіч шарпають емоції, власні й чужі. І зашарпали вони вас до стану наелектризованої кішки. Ні, - кажуть психологи, - нявчати і дряпати очі не варто. Але терміново включайте в дію свій котячий (ну, в кого який!) інтелект і шукайте аргументів, щоб зберегти спокій і рівновагу. Тут - на вибір - існують дві технології:

1) техніка "зменшення значимості проблеми"

Переконуйте себе: те, що відбувається, не варте такої емоційної реакції. Ви дивитесь на події, ніби здалеку, і вони перестають бути значними (порада для короткозорих)!

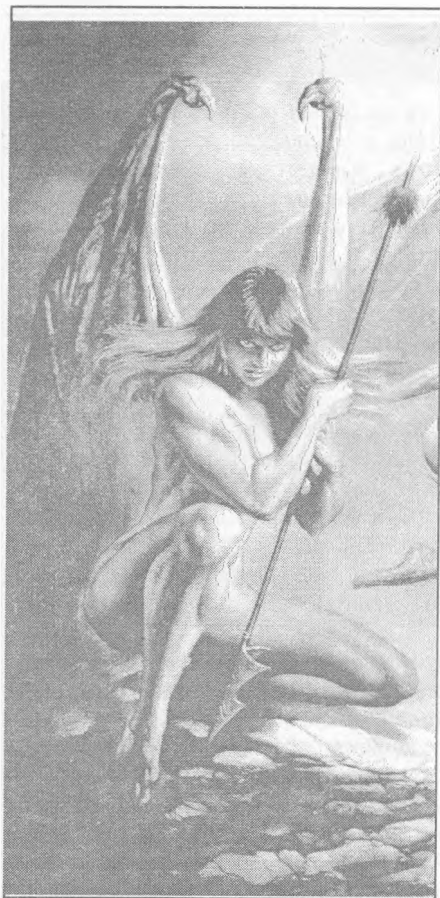
2) техніка "навпаки"

Уважно вдивляйтесь у травмуючі події і розглядайте їх, як краплю води під мікроскопом: бачите, там безліч мікробів, і вони так само втрачають на значенні (а це для далекозорих)!

Ну, а для тих, хто не має офтальмолога за рідного дядю, найкращий рецепт - поважати волевияв іншого. Уявіть собі двох знервованих особин. "Ви дратуєтесь? - Я також! - То дратуймося разом!" Відомо ж, що "мінус" на "мінус" дає "плюс", принаймні, - це завжди спрацьовувало.

Валентина Колесник

¹ Редакція не завжди поділяє думки та нахили авторів!

несприйняття власною дійсністю дійсності іншої людини.

От що тут цікаво, ненависть стала почуттям, яке проникло всередину кожної людини, незалежно від статі. Відповідно, до чого вона доводить, два правила: 1) жінка - це людина; 2) чоловік - це теж людина. Дійсно ж бо, це почуття, так само як кохання, стало зв'язком як між статтями, так і всередині відповідного підвиду (якщо за вид все ж таки вважати "людину"). І невідомо, чий (і між ким) прояв цього стану душі дав початок "відмацькій" теорії та процесу полювання на відьом. Хоча, що не кажіть, присутність чоловічої думки та руки тут таки очевидна. Чому чоловічої? Тому що в Середньовіччі, коли згадані явища набрали неабиякого поширення, саме чоловіки, як ніколи, користувалися своєю владою у цьому світі. Та не будемо голослівними і звернімося до фактів.

Кажуть, що чоловіки

Хто вигадав теорію про відьом¹?

Ненависть...одне з рушійних почуттів у нашому житті. Це одна з істин людського буття, записана у вічності. На жаль, це й риса, що об'єднує все людство і робить з нас (таких наскрізь оригінальних) співників в одному - в довічному плетінні павутиння зла на Землі. Адже саме таке змістове та почуттєве навантаження несе цей феномен - *ненависть*, що походить з простого явища -

роблять все краще за представниць т.зв. чарівної статі. Зробимо це аксіомою і подивимося, що з цього вийде. По-перше, де це явище найкраще себе показує? Правильно, в теорії. Що не кажіть, але існуюча теоретична база людства тримається все ж таки на їхніх геніальних ідеях та дослідженнях. Винятку не становить і відмацька тематика. От, напр., візьміть справді цікаву роботу

Жюля Мішле "Відьма" і пориньте у країну витівок його мозку...²

"Вони збиралися тоді, коли на землю впадала спокійна велич ночі, коли все на світі поглиналося темрявою і людина легко могла усвідомити свою окремішність у цьому Всесвіті (як досконало серпанок чорної фарби вміє відділити нас від собі подібних!!!!). Це була єдина година, коли вони могли віддатися своїй дійсності. З кого складалися вони? Переважно це були жінки, дещо менше було чоловіків, зустрічалися також і діти. Успадкувавши шанобливе ставлення до Місяця від своїх прашурів, вони теж вклонялися йому, перетворюючи ночі в язичницькі оргії. Так було до 14ст., з якого починається по суті нова доба в Середньовіччі. Того далекого часу образ Марії поступово витісняє образ Христа. Жінка з'являється скрізь (звідси вам і куртуазна поезія, і образ бесплідної Беатріче в ній)...шабаш теж стає справою жінки, охопленою відчаєм. Вона перетворюється в образ краси страждання, з глибоким поглядом, трагічна і нервова, з довгим, змієподібним волоссям, що чорним водоспадом огортає її постать; на голові вінок з вербени, фіалка смерті.....єдиний засіб жити, відроджуватися - це вмерти.....Тут не було зброї, кожен мав з собою жінку, як хоронительку миру. На нічні збіговиська ходили парами та сім'ями, які оточувала аура фантастичного диму. Вони становили собою певне братство, що робило виклик християнському небу... Згодом це стало називатися чорною месою - тих, хто не знаходив собі притулку у світлі існуючої днини та шукав звільнення від неї у похливій душі темряви..."

Що ж, досить симпатичне пояснення явища, істина якого

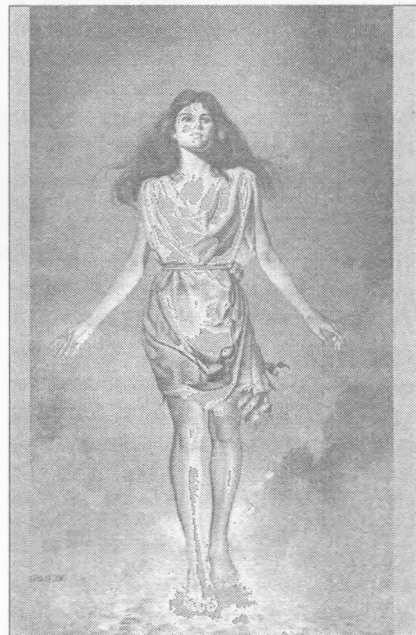
знаходиться у недосяжних тенетах вічності. Як бачимо, першопочатки чорної меси закладені у несприйняття загального світу, втому від нього певних верств суспільства, наслідком чого є несприйняття цієї категорії самим суспільством (звичайно, несприйняття - це ще не ненависть / а, може, це несвідома ненависть?).

Це дійсно тверезий, прагматичний підхід до проблеми. Але це теорія. Як же в нас з практикою? О, тут ми маємо неабиякий доробок чоловічої фантазії, над яким так і кружляє риторичне запитання: і чому ви так ненавидіте жіноцтво часом³? Про що йдеться? По-перше, про те, що з легкої руки зазначеного підвиду вважається, що в цьому світі жінка була сильніше прив'язана до старого поганства і по прийнятті християнства довго його трималася. З іншого боку, жінка завжди вважалася більш здатною до чаклунства, аніж чоловіки. В результаті виникла теорія про те, що: 1) жінки більш легковажні, і так як диявол прагне в першу чергу зруйнувати віру, то він переважно звертається до жінок; 2) завдяки речовині - *fluxibilitas* - своєї комплекції вони підвладні внушінням; 3) жінки нестримані на язик, передають плітки, до того ж люблять мститися таємно і мають ненаситну цікавість. Суто чоловічим мозком витворена теорія, чи не так? (щоб її ніколи не народилося, їм варто було б бути самокритичними і віднайти вищезазначені риси в собі, або ж принаймні свого часу більше уваги

приділяти тій таки жінці). Та менше з тим, це, однак, не найвищий ступінь того, до чого додумалася чоловіча цивілізація. А додумалася вона ні до чого іншого, як до засобів, за допомогою яких можна було б викрити відьму: 1) вогнем (усім відомий, до того ж чи не найулюбленіший фрагмент чисельних художніх творів); 2) холодною водою (інакше - топлення відьми, до речі, мали своє місце і на Україні); 3) зважуванням вітром (справжня відьма дуже легка); 4) коленням голкою бородавок на тілі (відсутність болю відзначала т.зв. правдиву відьму); 5) обсервація (якщо мало плаче на тортурах - винна). Що ж, ці методи, коріння яких знаходиться в глибинах людської свідомості, були добре продумані і неодноразово перевірені. От тільки чи знайшлася хоч одна справжня відьма серед підозрюваних? Навряд чи. Зате згадана вище метода ведення тортур ще раз доводить, що чоловіки все роблять краще за жінок... Тож вважатимемо це дійсно аксіомою, а не теоремою.

Що ж стосується відьом, то це занадто складна проблема, щоб і надалі продовжувати говорити про неї в досить таки жартівливому тоні, хоча, може, лише жарт допоможе зрозуміти все, що пов'язане з діявольською присутністю як витвором людської уяви у цьому світі. А без останнього було б таки нудно і жити взагалі. Адже дійсно лоскоче уяву і моторошністю сповнює душу думка, навіяна нічним мороком, про те, що десь у горах або на рівнині, на

перехресті або ж на цвинтарі, у розваленому замку чи, може, у міських льохах відбувається шабаш відьом, які повертаються спиною до сатани, низько йому вклоняються, цілують йому ліву руку, ліву ногу і задні частини тіла. Вони називають сатану господарем, творцем і богом. При цьому, згодом, сатана віддається блуду з кожною з відьом. Десь вбачається найстарша відьма - цариця шабашу, яка сідає поруч із сатаною. А потім починається трапеза з найогидніших страв, без солі, хліба і вина. Північ супроводжується найбільшим поклонінням сатані, який наприкінці шабашу керує чорною службою. Його ж руками відбувається посвячення новоприсвячених, яких хрестять кров'ю та сіркою. При цьому ж усі присутні зну-

щаються над істинними таїнствами хрещення і наступають ногою на хреста... Але раптом півень подає свій голос і таїнства ночі припиняють своє існування, так само як видіння вашої стомленої душі...

Олена Бетлій

¹ В жодному випадку ця стаття не є моїм науковим дослідженням.

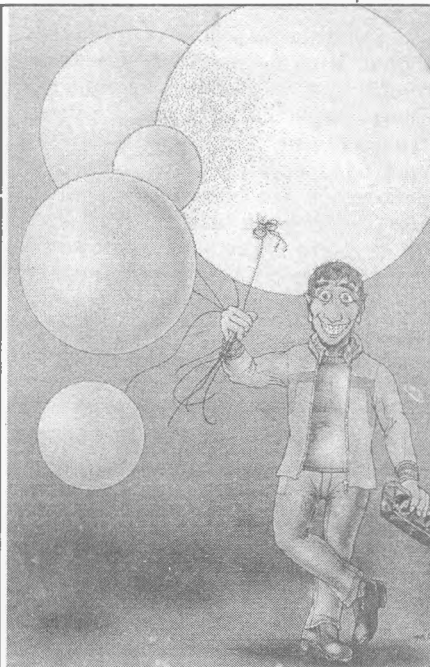
² З моєю літературною обробкою. До уваги береться лише фрагмент зазначеної роботи.

³ Якщо впродовж століть ми все ж таки шукаємо сенс існування одне в одному...

Примітка: чоловіча частина редакції категорично незгодна з такими прямолінійними наїздами!

ФАНАТИЗМ-2 (побутова візія)

Фанатизм (франц. fanatisme, від лат. fanaticus - несамовитий, шалений доведене до краю дотримування будь-яких вірувань чи поглядів, нетерпимість до будь-яких інших поглядів) (Велика Радянська Енциклопедія, т.27). Яке близьку нам усім слово "фан"! А скільки знайомих, потрібних, корисних і милих серцю предметів і понять мають один з ним корінь - фанга, фантастика, Афанасій (російське ім'я), Нафаня (персонаж народної демокології у мультиках), фанат, афанарет (сленг).

Про фанатизм написано вже дуже багато - вибір читача, що хоче прочитати саме про це явище в людській цивілізації, насправді буде нелегким - фанатизм релігійний, ідейний і т.ін. Фанатизм у історичній ретроспективі виглядає приблизно так - хтось владний приходить до свого підданого і наказує: "Іди! Тебе покарає Бог, якщо не підеш". Проте зараз у нас на Україні фанатизм спостерігається досить рідко, хоча ще якихось п'ятнадцять років тому... Втім, зараз у нас є лише одна-єдина категорія фанатів (зі знаком плюс) - уболівальники "Динамо" (Київ). Про інших фанатів, як правило, згадують. Роблячи біля скроні відомий жест - "Ну й фанат!" В кращому випадку ставлення буде зневажливо-поблажливим - живеш - живи, займаєшся фішею з таким запалом - займайся. Але нас цим не вантаж - і без тебе проблем купка невеличка. Трохи по-іншому на

фанатів реагують у цьому ж ключі жінки, дівчатка - взагалі представниці сильної прекрасної статі. Вони, як правило, жаліють "гидке каченя" і то підгодуєть його, щоб бува не вмер з голоду (бо за роботою ж хто слідкує за шлунком) або захистять від "наїздів" - "Ну чого ви на нього діжку котите. Може він раз в 257 (двісті п'ятдесят сім) краще вас, от і заздрите. Він розумний. Цікавий, хоча і не зварить собі борщу (останню частину з жалем, витираючи сльозу хусточкою).

Інший підхід - це вже приколїстський - "ну що, Карл Маркс ти наш юний, що ж ти вже винайшов?" Найоптимальніше це діє після тисячного повтору, коли жертва вибухає і женеться за вами з криками: "Винайшов, винайшов. Зараз я тобі вкорочу язика метра на два з половиною". На дівчат, що застосовують приколїстський підхід фанат реагує обережніше і нерідко (хоча не у всіх виходить) саме з цього починається високе і чисте почуття, що переростає у шлюб (рос. Брак, не путати з нашим браком).

І найбільш небезпечний для фанатів (багато з них занесено в Книгу Гінесса) підхід оточення: "Ну і набрид ти нам своїми витребеньками, був би як всі, менше б з тобою було мороки". Тоді вже вихід один - піти в монастир, келію або відселитися в однокімнатну квартиру (в сучасних умовах). А якщо це, з певних причин неможливо - то вже краще смерть від рідини неясного кольору з важкою назвою і фатальними наслідками).

Проте, якщо ви відразу ж побіжите випробовувати всі рідини в лабораторії свого дядька - скажу вам. Не варто псувати шлунок, він вам ще згодиться - краще візьміть приклад зі студентів Києво-Могилянської Академії. Ми взагалі відзначаємося своїм фанатизмом - з чого і сміються

регулярно студенти інших (дружніх - ?) вузів. Та най тішаться - ми ще більші вар'яти ніж вони думають. Наприклад, хто може пройти акредетації запросто і при цьому навіть бровою не поворухнути, я вже мовчу, що вчиться перед акредитацією будь-хто, але не ми. Зате ми вчимося більше за інших - у нас цілих три сесії при тій же стипендії, що у всіх. Хто б витримає? А ми витримуємо.

Та найголовніше навчання починається влітку. Групами по двох і більше академісти вивчають доріжки Подолу і дніпрові кручі, де сонечко геть вибиває з голови і рук Ніцше і тягне у воду прямо-таки нестримно. А ще ми вивчаємо місцезнаходження на Подолі різних кафе і барів, де так приємно посидіти з друзями. Єдине слово, що впливає, коли думаєш, що в інших вузах в ту ж пору вчать до сесії - "Кайф".

Най живе такий фанатизм!

Андрій Прокопчук

**Редакція приєднується
до побажань вищевдру-
кованого автора -
Щасливого Вам Літа!
Тільки не "фанатійте",
відпочиваючи!**

**Ми,
скорбуючи,
кажемо вам,
читачоньки,
па-па
до осені.
Потім,
маємо надію,
побачимося**

Ексклюзив

Якщо вас

ДІСТАЛИ

Галка Соловій

Всіх нас коли-небудь, а точніше постійно щось або хтось дістає: чи то треба зранку вставати на пари (щоб вони пропали); чи вчити економетрику (я б її вміряла); чи доводити дурникові-сусідові, що чай, який він шойно випив, був саме вашим; чи переконувати чергову в гуртожитку, що ця чарівна блондинка ваша сестра, чи багато інших цікавих "милих" дрібничок, які "прикрашають" наше розбурхане студентське життя.

І часом то все вже так дістане, що забуваєш про коди та норми поведінки, про ввічливість і згадуєш кількаповерхові "компліменти" якими оперував ще ваш дід-прадід чи бабулька.

Коли у вас виникає такий кульмінаційний момент і ви відчуєте готовність "послати по факсу" і пари, і сусідів, і комендантку, і багато інших "добродіїв", що випробовують ваш терпець, то почитайте ось ці поради, може як раз допоможе:

1. Студент народжується змученим та живе щоб відпочити.
2. Відпочивай вдень, щоб міг спокійно спативночі.
3. Люби ліжко своє, як себе самого.
4. Коли бачиш відпочиваючого допоможи йому.
5. Праця втомлює, розваги звеселяють.
6. Якщо маєш щось зробити сьогодні -

зроби післязавтра, - і будеш мати три вихідних.

7. Якщо якась робота тебе змучує, дозволь це зробити іншому.
8. Якщо в тебе з'явилось бажання попрацювати, сядь і зачекай, нехай воно перейде.

Ось такі-то поради, але не варто зловживати ними, бо інакше то може викликати протилежний резонанс з боку ваших "близьких", і вони у відповідь зложать вам на голову каструлі з макаронами або закриють в туалеті. Головне навіть в таких екстремальних ситуаціях не падати духом і тілом, бо в житті треба всього спробувати аби було що згадати

UNIVERSAL GRADE CHANGE FORM

витягнуто з Internet Богданом Савичем

_____ University

To: Professor _____ From: _____

I think my grade in your course , _____, should be changed
from _____ to _____ for the following reasons:

1. The persons, who copied my paper, made higher grades than I did.
2. The person whose paper I copied made a higher grade, than I did.
3. This course will lower my Grade Point Average and I won't get into:
 - Medical School
 - Graduate School
 - Dental School
 - My Fraternity/Sorority
 - The Mickey Mouse Club
 - Tri County Tech
4. I have to get an "A" in this course to balance the "F" in

5. I'll loose my scholarship.
6. I'm on a 'varsity sports team, and my tutor couldn't find a copy of your exam.
7. I didn't come to class and the person whose notes I used didn't cover the material asked for on the exam.
8. I studied the basic principles and the exam wanted every little fact.
9. I learned all the facts and definitions, but your exams asked about general principles.
10. You're prejudiced against:
 - Males
 - Jews
 - Blacks
 - Females
 - Catholics
 - Whites
 - Protestants
 - Moslems
 - Minorities
 - Chicanos
 - People
 - Students
11. If I flunk out of school my father will disinherit me or at least cut my allowance.
12. I was unable to do well in this course because of the following illness:
 - Mono
 - Broken Baby Finger
 - Acute alcoholism
 - Pregnancy
 - VD
 - Fatherhood

13. You told us to be creative, but you didn't tell us exactly how you wanted that done.
14. I was creative and you said I was just shooting the bull.
15. I don't have reasons I just want a higher grade!
16. The lectures were:
 - too detailed to pick out important points
 - not explained in sufficient detail
 - too boring
 - all jokes and not enough material
 - all above
17. This course was:
 - too early, I was not awake
 - at lunch time, I was hungry
 - too late, I was tired
18. My (dog, cat, gerbil) (ate, wet on, threw up on) my (book, notes, paper) for this course.
19. Other...

Відпочивальний гороскоп

*Літо-літечко летіло,
Лепетало, лопотіло,
Гнало пагіння густе -
Все довкіл, як гай, цвіте!*

Овен. Ви будете в Парижі! Ви обов'язково будете в Парижі! Обов'язково! Коли-небудь! Напевне! Можливо! Колись... Якось... Тільки не розстроюйтесь (ви ж не рояль!) і не плачте (як то кажуть - "Париж сльозам не вірить"). Пам'ятайте, Notre Dame, Лувр і Набережнє Сени простояли вже сотні років і простоять ще стільки ж, доки ви до них прийдете. В будь-якому випадку, вони на вас щиро чекають!

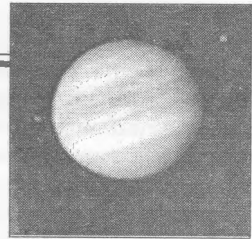
Тілець. У Тильців є прекрасна нагода познайомитися з Венецією. Це чарівне місто каналів, карнавалів та палаців розкриється перед вами на сторінках роману "Перверзія" Юрія Андруховича (запитуйте в бібліотеках сьогодні!); літо - саме час взяти його до рук. Ви, безперечно отримаєте різноманітну

насолоду та задоволення, слухаючи величну "поему" нашого сучасного гондольєро.

Близнюки. Злий жарт доля зіграє з Близнюками. Їхня непостійність і бажання поїхати всюди одразу закінчатиметься відсутністю квитків у всіх напрямках (їх розкуплять інші знаки). Доведеться вам, шановні, відпочивати коло річечки з вудочкою або на городику із сапочною. То й щастя вам!

Рак. Літо - найпродуктивніша пора для раків: знайдено душевний спокій, досягнуто гармонії; раціональне та емоційне приведені до стану рівноваги - саме час поспішити в бібліотеку, зануритися в освіжаючий світ книги, поспілкуватися з давніми філософами та симпатичними бібліотечкарками. Працюйте, бо восени вас знову потягне в теплі краї.

Лев. Африка! Ось що вам потрібно: сафарі, страуси, сонце, слони, Суринам, спека, світло, саямі, Свалява...

Відпочивальний гороскоп

Свалєва? (Водний курорт в Карпатах) - теж варіант непоганий! З'їздіть на курорт, заспокоїте свій темперамент, попитайте водички маленькими ковточками. Згадайте: в Африці бедуїни за таку водичку верблюда б віддали - насолоджуйтеся усвідомленням цього. Доброго вам відпочинку!

Діва. Діви, напевне, проведуть літо в Норвегії, на березі Північного Льодовитого океану; це єдиний рік, коли можна досягти такої екзотики; в інший час вам світитиме лише один пояс... - тропічний. А тепер - розслабтесь, візьміть квиток на літак у північному напрямі і проведіть незабутній місяць серед моржів та тюленів. Запівняю вас - вони дуже милі і на голову вищі та вагоміші за багатьох курортних кавалерів.

Терези. Перестаньте вагатися! Тайга - ось ваш вибір на це літо! Морошка, клоква, журавлина, ведмеді, чорниця, брусниця, ведмеді, малина, ведмеді... ведмеді, ведмеді. Заведіть нові знайомства, розпочніть інтелектуальну бесіду - можливо, це вам допоможе. Рушницю не беріть - вона викликати в тайгових жителів нездорову алергію; краще візьміть лижі з мотором; добре, якщо "під рукою" буде вертоліт. Ваш відпочинок обіцяє бути багатим на рухові та емоційні враження.

Скорпіон. Ну не виходить цього року в Монте-Карло! Нічого! Не кусайте ліктів, не вжальте себе (акуратно з бджолами!). Спробуйте щось простіше - Маямі, Карібі, Лондон, гляньте свіжими очима на Київ та Львів, на власне місто, дідівське селище, прадідівське городище - всюди можна знайти щось цікавого - комашку, кузьку, травинку... Мінімалістичний такий відпочинок, але своєрідний. Не сумуйте тому - ви, принаймні, оригінальні.

Стрілець. Зрозуміло, що найкраще вам відпочивати полюючи. Рекомендую вам на це літо три його (полювання) типи, один з яких вам точно підійде. Найбагатшим радимо полювання на крокодилів в глибинних водах річки Ніл (це в Єгипті). Беріть з собою лише найнеобхідніше: водні лижі, акваланг із засобом підводного бачення, важкий кулет. Поставтесь до спорядження серйозно, в іншому

випадку полюватимете не ви, а на вас! Інші два варіанти: дешевий та примсний - сачок і метелики, дорогий і сердитий - господарська сумка та супермаркети - вполюй літній розпродаж!

Козеріг. Покиньте душну квартиру та проспекти запиленого міста! На вас чекає приємна сільська ідилія: лагідні корови з бездонними мрійними очима, тепле молоко, йогурти від Ehermann'a, блискучі лицарі-кавалери, що на лоні природи (лісків та пагорків) читають поезію Гете та Шіллера, чарівні поселанки, що плетуть вінки та співають русальних пісень. Нехай відпочине ваш могутній інтелект, займіться делікатною сільською працею - складанням сіна, рубанням дров, випасання худоби... А увечері - "кантрі" - танці в локальній таверні. З пивом та місцевими красунями. Щиро - я вам заздрю!

Водолій. Водоліям найкраще пасував би водний круїз. Виберіть будь що (будь-яку водну перепону) - Дніпро, гірське озеро в Карпатах, традиційне Чорне море, нетрадиційне Японське, будь-який океан (чотири на вибір), лагуни Канарів, Карібів, Сейшелів. Мальдівів, Фіджів, Тонгів, Гаваїв чи о.Пасхи. Добратися можна на катамаранах, байдарках, на плоту Кон-Тікі чи "самоходом" (якщо ви добре плаваєте). Спілкування з багатим водним світом - медузами, електричними скатами, акулами - принесе вам справжнє задоволення і допоможе краще зрозуміти екологічну ситуацію на планеті. Ваш відпочинок, таким чином, буде і примсним, і змістовним.

Риби. Всіх риб цього року запрошують до побережжя Португалії. Розкішні пляжі за два кроки від старовинних руїн нададуть вашому відпочинку романтичного шарму. Не спокушайтеся проникнути ще й в сусідню Іспанію: там доведеться, скоріш за все, брати участь у вуличному бою биків, а хто його знає, який в них там настрій. Тож посидіть краще біля водички Атлантичного океану, виглядаючи повороту експедиції Магеллана (можливо, гратиме духовий оркестр).

Ваш Гороскопник

*Р.С. Кажуть, що наші прогнози не збуваються.
Це підла провокація, товариці!*

You call it Europe
We call it home

AEGEE, Association des Etats Generaux des Etudiants de l'Europe найбільша і найактивніша міжнародна студентська організація, що функціонує під егідою Ради Європи у 211 містах всіх країн континенту.

Мета: сприяти європейській інтеграції та співпраці серед молоді, особливо в студентському світі. AEGEE - організація некомерційна, неконфесійна, не пов'язана з жодною політичною партією.

Гасло: Європі - європейський рівень.

Філософія: європейська інтеграція - швидше питання підходу, ніж форми. Справи промовляють гучніше, ніж слова. В AEGEE люди з різним культурним та історичним підґрунтям ефективно і творчо працюють разом для створення єдиної Європи. AEGEE демонструє, що може Європа дати нам і що ми можемо дати їй.

Діяльність: конференції, літні університети, подорожі, фестивалі, просто зустрічі на вітчизняному та європейському рівні.

Контакт: тел. 416-60-22, e-mail: aegee@alice.ukma.kiev.ua

НАУКМА СПУДЕЙСЬКЕ БРАТСТВО

Є лише один день,
Коли ти можеш бути щасливим -
І цей день - СЬОГОДНІ!

українська молодіжна суспільно-культурницька організація

м.Київ, 253232,
вул. Марини Цветаєвої 14Б, к.802,
тел. 416-60-22

єл.пошта: jeka@alice.ukma.kiev.ua

annaros@alice.ukma.kiev.ua

UKMA Library * Book

0424437

